

- 1** Într-un litigiu privind calculul drepturilor salariale ale funcționarilor publici din cadrul Direcției de Sănătate Publică a județului D. înregistrat pe rolul Tribunalului D. la data de 20.12.2012, reclamantii au invocat, la termenul din 14.03.2013, excepția de nelegalitate a Ordinului nr. X/2011 al Ministerului Finanțelor Publice și au solicitat sesizarea Curții de Apel A. pentru soluționarea excepției de nelegalitate și suspendarea judecării litigiului. Pârâtul a formulat întâmpinare și a solicitat respingerea excepției de nelegalitate ca inadmisibilă arătând că actele administrative cu caracter normativ nu pot forma obiect al excepției de nelegalitate.

Tribunalul D.:

- A. admite cererea reclamantilor și trimite excepția de nelegalitate la Curtea de Apel A. – Secția de contencios administrativ și fiscal apreciind că această instanță este competentă să soluționeze excepția;
- B. respinge cererea de sesizare a curții de apel și, apreciind că este competentă a soluționa excepția de nelegalitate, pronunță o hotărâre pe fondul excepției;
- C. respinge cererea de sesizare a curții de apel și respinge excepția de nelegalitate ca inadmisibilă întrucât actele administrative normative nu sunt supuse controlului de legalitate în conformitate cu dispozițiile art. 4 alin. 1 din Legea nr. 554/2004.

Răspuns: A

- 2** Prin plângerea înregistrată la Judecătoria X. petentul C.I. a solicitat anularea procesului-verbal de contravenție prin care s-a dispus amendarea sa și confiscarea autoturismului. Ulterior, petentul a solicitat și restituirea autoturismului până la pronunțarea instanței de fond cu motivarea că, prin răspunsul nr. Z/2010, intimata a respins cererea de restituire a autoturismului până la pronunțarea hotărârii. Prin adresa nr. Z/2010 intimata i-a comunicat petentului că plângerea formulată împotriva procesului-verbal de contravenție suspendă executarea sancțiunii amenzii urmând ca, în baza art. 34 alin. 1 din OG nr. 2/2001, instanța să hotărască asupra măsurii confiscării bunului.

Prin sentința nr. Y/2011 Judecătoria X. a declinat competența de soluționare a cererii privind restituirea autoturismului până la pronunțarea instanței de fond, la Tribunalul B. cu motivarea că cererea este determinată de refuzul intimitei de a restitui bunul confiscat, refuz ce se regăsește în adresa nr. Z/2010.

Tribunalul B. a declinat competența de soluționare în favoarea Judecătoriei X. cu motivarea că, prin plângere s-a solicitat și anularea sancțiunii complementare a confiscării autoturismului cu consecința restituirii acestuia, iar prin adresa Z/2010 intimata i-a comunicat procedura legală de urmat.

Constatând ivit conflict negativ de competență, tribunalul a sesizat Curtea de Apel B. pentru pronunțarea regulatorului de competență.

Curtea de Apel B. a stabilit:

- A. competența de soluționare aparține tribunalului întrucât obiectul acțiunii judiciare l-a constituit refuzul unei autorități de a restitui un bun confiscat;
- B. competența de soluționare aparține judecătoriei întrucât, în materie contravențională, judecătoria este competentă să se pronunțe asupra procesului-verbal de contravenție atât referitor la sancțiunea principală a amenzii cât și la sancțiunile complementare.
- C. competența de soluționare aparține tribunalului ca instanță de contencios administrativ, întrucât adresa prin care petentul a fost încunoștințat cu privire la cererea de restituire a autoturismului este act administrativ, chiar dacă din adresă rezultă că i s-a comunicat petentului procedura legală de urmat.

Răspuns: B

- 3 Prin acțiunea înregistrată la Tribunalul C. reclamantul a chemat în judecată pe pârâta Casa Județeană de Pensii pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să fie obligată aceasta la plata de despăgubiri pentru prejudiciul produs prin emiterea unui act administrativ nelegal, care a fost anulat irevocabil prin sentința XX/2010 a Curții de Apel A.**
Prin lege, competența de soluționare a acțiunii având ca obiect anularea actului emis de Casa Județeană de Pensii aparține curții de apel.
Cererea reclamantului s-a întemeiat pe prevederile art. 19 din Legea nr. 554/2004.
Tribunalul a declinat competența de soluționare a cauzei la Curtea de Apel, care, la rândul ei a declinat competența la tribunal, astfel că s-a ivit conflictul negativ de competență.
Înalta Curte de Casație și Justiție, soluționând conflictul negativ de competență, a decis:
- competența de soluționare a cererii de despăgubiri formulată pe cale separată aparține tribunalului, ca instanță cu plenitudine de competență în materia contenciosului administrativ;
 - competența de soluționare a cererii de despăgubiri formulată pe cale separată aparține tribunalului, întrucât pârâta are calitate de autoritate județeană, iar potrivit art. 19 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, cererea de despăgubiri se adresează instanței competente;
 - competența de soluționare a cererii de despăgubiri formulată pe cale separată aparține curții de apel, întrucât cererea de reparare a prejudiciului cauzat printr-un act administrativ, care a fost anulat, are caracter accesoriu și se judecă de instanța care a soluționat acțiunea în anularea actului.

Răspuns: C

- 4 Într-un litigiu având ca obiect anularea procesului verbal de constatare și sancționare a contravenției, s-a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 din OG nr. 2/2001. S-a susținut că, prin instituirea unei taxe judiciare de timbru, se condiționează accesul la justiție în cazul contestării unor acte prin care se aplică sancțiuni contravenționale, ceea ce este contrar principiului constituțional al liberului acces la justiție.**
Tribunalul a sesizat Curtea Constituțională, cu soluționarea acestei excepții.
Curtea Constituțională a decis:
- respingerea excepției, întrucât este la latitudinea legiuitorului să instituie taxe și impozite, iar principiul constituțional al liberului acces la justiție poate fi subordonat unor limitări, dacă nu este atinsă însăși substanța sa;
 - admiterea excepției, cu motivarea că legea fundamentală garantează dreptul oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime, iar restricțiile financiare, mai ales în materie contravențională, limitează acest drept;
 - admiterea excepției, cu motivarea că legea fundamentală garantează dreptul oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime, iar în materie contravențională, perceperea unei taxe judiciare de timbru, indiferent de valoarea acesteia, se constituie într-o veritabilă încălcare a liberului acces la justiție, garantat de Constituția României.

Răspuns: A

- 5 Prin acțiunea înregistrată la Curtea de Apel B. reclamantul M.A. a chemat în judecată pe pârâții Primul Ministru al României și Ministerul Administrației și Internelor pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se anuleze Decizia X/09.01.2010 prin care s-au modificat raporturile sale de serviciu prin mobilitate de interes public și să fie reintegrat în funcția deținută anterior. A susținut reclamantul că actul administrativ contestat nu este motivat în fapt și în drept.**
Curtea de Apel a admis acțiunea reclamantului, a anulat decizia nr. X/09.01.2010 și a dispus reintegrarea în funcția de director în cadrul MAI. S-a reținut că actul administrativ este nemotivat și este neclar, contradictoriu cu privire la măsurile dispuse.
Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârâții, susținând că, întrucât actul privește mobilitatea în funcția publică, nu se impunea motivarea acestuia.
Înalta Curte de Casație și Justiție, soluționând recursul:
- respinge recursul întrucât validitatea actului administrativ individual a cărui anulare se solicită este afectată atât prin neîndeplinirea condiției motivării cât și prin caracterul neclar, contradictoriu al măsurilor cuprinse în decizie;
 - admite recursul, modifică sentința în sensul că respinge acțiunea, întrucât motivarea în fapt și în drept a unui act administrativ individual nu este o condiție de validitate a acestuia;
 - admite recursul, modifică sentința în sensul că respinge acțiunea, întrucât motivarea deciziei administrative se limitează la normele de competență a autorității emitente.

Răspuns: A

- 6 Tribunalul X. a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. 3 din OG nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor. Autorul excepției a susținut că, posibilitatea prevăzută de dispozițiile art. 19 alin. 3 din OG nr. 2/2001 de a se întocmi proces-verbal de constatare a contravenției, în situația în care contravenientul nu este de față sau nu poate să semneze, chiar fără ca această împrejurare să fie confirmată de un martor, încalcă art. 6 din CEDO și art. 11 alin. 2 și 24 alin. 1 din Constituția României.**

Soluționând excepția Curtea Constituțională a decis că:

- A. excepția este neîntemeiată, întrucât autorului contravenției i se asigură dreptul de a se adresa justiției, pentru anularea procesului verbal de constatare și sancționare a contravenției, beneficiind de toate garanțiile procesului echitabil, iar, potrivit textului criticat, agentul constatator trebuie să motiveze care sunt împrejurările obiective care l-au determinat să încheie procesul-verbal în acest mod;
- B. excepția este întemeiată întrucât încheierea procesului-verbal în lipsa contravenientului și fără a fi prezent un martor care să ateste faptele consemnate în procesul-verbal de contravenție, aduce atingere dreptului la un proces echitabil garantat de art. 6 din CEDO, întrucât persoana sancționată este în imposibilitate de a se apăra;
- C. excepția este întemeiată, întrucât în situația în care contravenientul nu este de față ori refuză să semneze, numai prezența unui martor poate crea garanții pentru respectarea dreptului la apărare al persoanei sancționate.

Răspuns: A

- 7 Prin cererea înregistrată la Judecătoria A. reclamantul B.B. a formulat contestație împotriva executării silite pornite împotriva sa. Acesta a solicitat suspendarea cauzei și sesizarea Curții de Apel C., cu excepția de nelegalitate a răspunsului nr. Y/2009 formulat de Ministerul Justiției. În cursul soluționării excepției la Curtea de apel, pârâtul a invocat excepția inadmisibilității excepției de nelegalitate, cu motivarea că adresa emisă de Ministerul Justiției nu reprezintă act administrativ, ci este un act de informare, prin această adresă comunicându-i-se reclamantului că executorul judecătoresc este înscris în cadrul Camerei Executorilor Judecătorești de pe raza Curții de Apel C. Curtea de apel a respins excepția de nelegalitate a adresei y/2009 emisă de Ministerul Justiției ca inadmisibilă.**

Împotriva sentinței curții de apel a declarat recurs reclamantul arătând că soluția instanței de fond este greșită.

Înalta Curte de Casație și Justiție, soluționând recursul:

- A. admite recursul, casează sentința primei instanțe, și trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe în vederea examinării pe fond a excepției de nelegalitate, cu motivarea că adresa este emisă de o autoritate publică, astfel că intră în sfera de reglementare a prevederilor art. 4 din Legea nr. 554/2004;
- B. respinge recursul, cu motivarea că, în raport de conținutul concret al adresei emise de Ministerul Justiției, aceasta nu are caracterul unui act administrativ individual, ci a unui act de informare, iar instanța de contencios administrativ cercetează legalitatea exclusiv a actelor administrative, apte să creeze, să modifice sau să stingă raporturi juridice;
- C. admite recursul, casează sentința primei instanțe, și trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe în vederea examinării pe fond a excepției de nelegalitate, cu motivarea că adresa este emisă de o autoritate publică și reprezintă confirmarea unei stări de fapt, a cărei corectitudine trebuie cercetată în mod efectiv de instanța de contencios administrativ.

Răspuns: B

- 8 Judecătoria A. a fost sesizată cu o plângere contravențională de SC A.S. SRL care a fost sancționată pentru săvârșirea contravenției prevăzută la art.105 alin.(1) pct.10 din OUG nr.195/2002, costând în refuzul de a comunica datele de identificare ale persoanei căreia i-a fost încredințat autovehiculul care îi aparține și a fost depistat circulând cu viteză nelegală pe raza localității T.**

Prin sentință, Judecătoria A. și-a declinat competența în favoarea Judecătoriei C-N, reținând că fapta a fost săvârșită la sediul contravenientei, care a refuzat să comunice datele ce i-au fost cerute.

Sesizată fiind, Judecătoria C-N, la rândul său, și-a declinat competența în favoarea Judecătoriei A., sesizând, totodată, instanța superioară, comună ambelor judecătorii.

Tribunalul a decis:

- A. competența teritorială aparține Judecătoriei O., în a cărei rază teritorială se află sediul poliției județene, unde trebuiau comunicate datele solicitate și s-a luat act de refuzul/inacțiune contravenientei.
- B. competența teritorială aparține, potrivit art.32 din OG nr.2/2001, Judecătoriei C-N, pe raza căreia se află sediul contravenientei și de unde avea obligația legală de a transmite datele ce i-au fost solicitate de organele poliției rutiere.
- C. competența teritorială aparține Judecătoriei A., potrivit art.118 alin.(1) din OUG nr.195/2002, în a cărei rază de competență a fost constatată fapta de către organul poliției rutiere.

Răspuns: C

- 9 Prin sentință, Curtea de Apel S. Secția de contencios administrativ și fiscal a suspendat executarea și a anulat Ordinul nr. X/2011 emis de Autoritatea Națională a Vămilelor, dispunând reintegrarea reclamantului B.A. în funcția publică de inspector vamal, a obligat pârâta autoritatea pârâtă să plătească reclamantului o despăgubire egală cu salariile indexate, majorate și recalculate de care ar fi beneficiat începând cu data de 8.08.2011 până la data reintegrării efective.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că Ordinul nr. X/2011, prin care s-a dispus eliberarea reclamantului din funcția publică deținută, a fost emis în temeiul Ordinului nr.246/ 2011 și a Ordinului nr.247/2011, emise de A.N.A.F., prin care s-a aprobat structura organizatorică a Autorității Naționale a Vămilelor și statutul de funcții, și care nu au fost publicate în Monitorul Oficial al României, deși exista această obligație potrivit dispozițiilor art. 11 din Legea nr.24/2000, ceea ce atrage sancțiunea inexistenței lor și, pe cale de consecință, a inopozabilității, astfel încât efectele juridice ale acestora nu îi pot fi opuse reclamantului.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârâtele Autoritatea Națională a Vămilelor și Agenția Națională de Administrare Fiscală, susținând că în mod greșit a reținut instanța de fond că ordinele respective ar avea caracter normativ, iar pe fondul cauzei, procesul de reorganizare și de reducere a posturilor, inclusiv a postului deținut de reclamant, a fost real și efectiv.

Înalta Curte de Casație și Justiție, soluționând recursul:

- A. admite recursul, cu consecința desființării soluției instanței de fond și respingerii acțiunii formulate, reținându-se că ordinele, care au constituit temeiul legal al emiterii ordinului de eliberare din funcția publică deținută de reclamant, nu pot avea caracter normativ, iar procesul de reorganizare și de reducere a posturilor, inclusiv a postului deținut de reclamant, a fost real și efectiv, cum în mod judicios au susținut autoritățile recurente.
- B. admite recursul, cu consecința desființării soluției instanței de fond și trimiterii cauzei aceleiași instanțe pentru continuarea judecății, deoarece instanța de fond a soluționat cauza reținând, ca singur temei, inexistența celor două ordine care au stat la baza emiterii ordinului de eliberare din funcție, fără a mai cerceta celelalte critici ale reclamantului.
- C. respinge recursul, reținând că soluția instanței de fond este legală și temeinică, ordinele, care au stat la baza emiterii ordinului de eliberare din funcție a reclamantului, fiind două acte administrative cu caracter normativ, deoarece, prin ele, s-a aprobat structura organizatorică a Autorității Naționale a Vămilelor și statutul de funcții, iar nepublicarea acestora atrage sancțiune inexistenței lor, ceea ce lipsește de temei legal însuși ordinul atacat, prin care s-a dispus eliberarea din funcție a reclamantului.

Răspuns: B

- 10 Prin sentință, Curtea de Apel O., Secția de contencios administrativ și fiscal a admis cererea formulată de reclamanta R.N.F. împotriva Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale și, în temeiul art.24 alin.(2) din Legea nr.554/2004, a aplicat conducătorului instituției pârâte o amendă de 20% pe zi de întârziere din salariul minim brut pe economie și, totodată, a dispus obligarea ministerului pârât la plata în favoarea reclamantei a sumei de 100 lei pe zi de întârziere, începând cu data de 14 februarie 2011 și până la data când se vor executa întocmai și în întregime obligațiile dispuse prin Sentința nr.X/21.04.2010 a Curții de Apel O., irevocabilă prin Decizia nr. Y/14.01.2011 a ICCJ.

Pentru a se pronunța astfel, Curtea de apel a reținut, în esență, că prin Sentința nr. X/21.04.2010 a Curții de Apel O., irevocabilă prin Decizia nr. Y/14.01.2011 a ICCJ, s-a dispus anularea în totalitate a Ordinului nr.Z/23.04.2009 emis de pârât și obligarea acestei autorități la emiterea unui nou ordin prin care să se dispună reintegrarea reclamantei în funcția deținută anterior, precum și la plata tuturor drepturilor salariale aferente funcției, pentru perioada 25.05.2009 și până la reintegrarea efectivă a reclamantei.

A considerat instanța de fond că, chiar dacă s-ar admite că pentru reintegrarea reclamantei au fost necesare unele demersuri administrative, ceea ce a făcut posibilă executarea acestei măsuri numai cu începere de la data de 07.06.2011, nu există nicio justificare pentru întârzierea în acordarea drepturilor salariale, o atare întârziere creând prejudicii materiale reclamantei, care a făcut dovada contractării de credite bancare cu dobândă pentru asigurarea subzistenței și pentru suportarea cheltuielilor cu menținerea sănătății.

Împotriva acestei soluții, a declarat recurs pârâtul care a susținut, în esență, că instanța de fond nu a ținut cont de faptul că în executarea sentinței civile nr.158/2010 a Curții de Apel Oradea, MMFPS a emis Ordinul nr. W/15.02.2011 prin care a dispus anularea Ordinului nr.X/23.04.2009 și a fost emisă Decizia nr.Q/15.02.2011 pentru reintegrarea reclamantei, iar, în ceea ce privește plata unor drepturi bănești, a fost ignorată OG nr.22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice stabilite prin titluri executorii, care impune reguli speciale.

Soluționând recursul, ICCJ :

- A. a respins recursul, constatând că instanța de fond a reținut în mod judicios că, în cauză, este necontestat că autoritatea publică obligată irevocabil prin Sentința nr.X/21.04.2010 a Curții de Apel O., nu a respectat prevederile art.24 alin.(2) din din Legea nr.554/2004, procedând la o executare parțială, ceea ce echivalează cu o încălcare a acestor dispoziții legale, sancțiunea aplicată fiind pe deplin justificată;
- B. a admis recursul, cu consecința respingerii acțiunii, reținând că, din conținutul art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004, rezultă că obligațiile a căror neexecutare conduc la aplicarea sancțiunii amenzii, sunt obligații de "a face", adică a unor obligații de a emite un act administrativ, de a modifica un astfel de act, de a se elibera un alt înscris sau de a se efectua o operațiune administrativă, obligații ce nu se pot executa pe cale silită, astfel încât, executarea unor obligații de plată a unor drepturi salariale nu intră sub incidența art. 24 din aceeași lege;
- C. a respins recursul, constatând că instanța de fond a reținut în mod judicios că, în cauză, este necontestat că autoritatea publică obligată irevocabil, nu a respectat dispozițiile Sentinței nr.X/21.04.2010 a Curții de Apel O., și nici prevederile art.24 alin.(2) din din Legea nr.554/2004, creând prejudicii materiale reclamantei, care a făcut dovada contractării unor credite bancare pentru asigurarea subzistenței și pentru cheltuieli cu menținerea sănătății.

Răspuns: B

- 11 Prin cererea înregistrată la data de 18.04.2013, reclamantii A.C. și A.M., în calitate de moștenitori ai lui A, au chemat în judecată pe B pentru a se dispune rezoluțiunea promisiunii bilaterale de vânzare a unui imobil. În motivarea cererii s-a arătat că între A, în calitate de promitent-vânzător, și B, în calitate de promitent-cumpărător, a intervenit o promisiune bilaterală de vânzare a unui imobil. B nu și-a respectat obligația de plată a prețului în termenul prevăzut în convenție, astfel că se impune desființarea promisiunii bilaterale de vânzare pe calea rezoluțiunii.

Competența teritorială revine:

- A. instanței locului situării imobilului, conform art.117 alin.1 NCPC;
- B. instanței locului unde își are domiciliul B, în temeiul art.107 NCPC;
- C. instanței locului ultimului domiciliu al defunctului A, în temeiul art.118 alin.1 pct.2 NCPC.

Răspuns: B

- 12 Prin cererea înregistrată la tribunal, la data de 1.04.2013, reclamantul A a chemat în judecată, pe pârâții B, C și D, solicitând instanței să-i oblige să lase în deplină proprietate și pașnică posesie apartamentele aflate în aceeași clădire situată în București, după cum urmează: Ap.1 (aflat la parterul clădirii și deținut de B), Ap.2 (aflat la etajul 1 al clădirii și deținut de C), Ap.3 (aflat la etajul 2 al clădirii și deținut de D).

În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că înțelege să-și dovedească dreptul de proprietate invocat cu titlul – contractul de vânzare-cumpărare nr.X - prin care defunctul său tată a cumpărat întreaga clădire ce face obiectul prezentei cereri.

Reclamantul a evaluat, în funcție de valoare impozabilă, cele trei apartamente la următoarele sume : Ap.1 la suma de 100.000 de lei, Ap.2 la suma de 275.000 de lei și Ap.3 la suma de 350.000 de lei.

La primul termen de judecată la care părțile au fost legal citate, pârâtul B a invocat excepția necompetenței materiale a tribunalului în ceea ce privește capatul de cerere privind Ap.1, având în vedere ca valoarea acestuia determină competența materială a judecătoriei.

Asupra excepției de necompetență instanța a dispus:

- A. respingea excepției deoarece nu a fost invocată prin întâmpinare;
- B. disjungerea cererii în privința pretențiilor referitoare la Ap.1 și declinarea competenței în favoarea judecătoriei în privința acestora, rămânând competentă în privința pretențiilor referitoare la Ap.2 și 3;
- C. respingerea excepției întrucât competența aparține tribunalului, în funcție de capatul de cerere care atrage competența instanței de grad superior, pretențiile întemeindu-se pe un titlu comun.

Răspuns: C

- 13 Prin cererea înregistrată la data de 15.04.2013, reclamantul A a chemat în judecată pe B, solicitând anularea contractului de vânzare încheiat între el și pârât, având ca obiect un imobil.

La primul termen de judecată niciuna din părți nu s-a prezentat, instanța dispunând suspendarea cauzei potrivit art. 411 alin. 1 pct. 2 NCPC.

La repunerea pe rol a cauzei, pârâtul B a invocat următoarele incidente:

- între aceleași părți se desfășoară un proces având același obiect și aceeași cauză, aflat în fața instanței de apel;
- între aceleași părți s-a mai pronunțat o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la cererea de anulare a aceluiași contract de vânzare;
- de la data suspendării cauzei a curs o perioadă mai lungă de 6 luni, ceea ce presupune că a intervenit perimarea cererii de chemare în judecată.

Instanța va soluționa cu prioritate:

- A. perimarea cererii, fiind o excepție de procedură și având ca efect rămânerea fără obiect a celorlalte două excepții;
- B. excepția litispendenței, deoarece nu are un efect peremptoriu și are ca efect stabilirea instanței competente să judece celelalte două excepții;
- C. excepția autorității de lucru judecat deoarece este o excepție de fond, absolută și împiedică orice proces având tripla identitate de obiect, părți și cauză.

Răspuns: A

- 14 Prin cererea înregistrată la data de 10.05.2013, reclamantul A a chemat în judecată pe B și C, solicitând constatarea nulității absolute a contractului de vânzare încheiat între părți, având ca obiect imobilul proprietatea reclamantului.**
În cursul judecății în primă instanță, D a formulat cerere de intervenție accesorie. Intervenientul a arătat că înțelege să susțină apărarea pârâtului B, în calitatea acestuia de cumpărător al imobilului. În motivarea cererii, D a susținut că este proprietarul apartamentului vecin celui în litigiu, ambele apartamente fiind naționalizate în baza aceluiași act normativ, astfel că o soluție pronunțată împotriva lui B ar putea avea consecințe juridice și asupra sa, prin crearea unei practici judiciare defavorabile situației juridice în care se află.
După comunicarea cererii de intervenție, fiind prezente toate părțile și terțul intervenient, instanța a pus în discuția acestora admisibilitatea în principiu a cererii și a dispus:
- admiterea în principiu a cererii de intervenție, apreciind că respectă regula impusa de lege, ca prin aceasta cel care intervine să sprijine numai apărarea uneia dintre părți;
 - respingerea ca inadmisibilă a cererii de intervenție, apreciind că D nu justifică un interes personal, pronunțând o încheiere interlocutorie, ce poate fi atacată cu apel în termen de 5 zile de la pronunțare;
 - respingerea ca inadmisibilă a cererii de intervenție, apreciind că D nu justifică un interes personal, pronunțând o încheiere interlocutorie, ce poate fi atacată cu apel în termen de 5 zile de la comunicare.

Răspuns: B

- 15 Într-un proces început la 15.09.2013, judecătorul fondului, după deliberare, a scris următoarea minută: „Respinge acțiunea ca nefondată. Irevocabilă”. Partea interesată, printre alte motive din calea de atac, a invocat nulitatea minutei pentru lipsa numelor, prenumelor, codurilor numerice personale și domiciliilor părților (toate fiind persoane fizice), precum și pentru greșita indicare a căii de atac. Instanța de control judiciar:**
- va admite calea de atac pe motiv că minuta trebuie să conțină numele, prenumele, codurile numerice personale și domiciliile părților;
 - va admite calea de atac pe motiv că minuta indică în mod greșit caracterul irevocabil al hotărârii;
 - va constata nefondate cele două argumente și va soluționa calea de atac în funcție de celelalte motive invocate în cerere.

Răspuns: C

- 16 În cadrul unui proces civil început după 15.02.2013, instanța a constatat că pârâtul P are domiciliul în Italia. Drept urmare, a dispus comunicarea către P a acțiunii în conformitate cu dispozițiile art.1-11 din Regulamentului nr.1393/2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială. Constatând la termenul de verificare faptul că din Italia nu s-a întors certificatul de efectuare sau de neefectuare a notificării sau a comunicării actelor, instanța a dispus comunicarea actelor și, în continuare, citarea pârâtului potrivit art.155 alin.1 pct.13 și art.156 NCPC. În calea de atac formulată împotriva sentinței pronunțate în cauză, P a criticat și citarea sa în străinătate cu ignorarea dispozițiilor Regulamentului nr.1393/2007. Instanța de control judiciar:**
- a constatat întemeiată critica, pentru situația de fapt menționată nefiind posibilă citarea decât potrivit procedurii stabilite de art.1-11 din Regulament;
 - a constatat neîntemeiată critica, Regulamentul permițând și notificarea sau comunicarea actelor direct prin intermediul serviciilor de curierat persoanelor având reședința într-un alt stat membru, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire;
 - a constatat întemeiată critica, în cauză nefiind aplicabilă decât excepția prevăzută de art.19 din Regulament, dar ale cărei condiții nu sunt îndeplinite.

Răspuns: B

17 Prin hotărâre a Înaltei Curți de Casație și Justiție, procesul având ca obiect acțiunea în revendicare imobiliară formulată la 20.01.2013 de reclamantul R împotriva pârâtului P a fost strămutat de la Tribunalul G la Tribunalul H. Pe parcursul judecății, la data de 20.03.2013, R formulează și o cerere pe cale de ordonanță președințială, în fața Tribunalului H, prin care cere obligarea lui P să sisteze lucrările de modificare la imobil. Pârâtul invocă excepția necompetenței teritoriale a instanței, cerând declinarea competenței în favoarea celei de la domiciliul său, respectiv Tribunalul G. Soluționând excepția, instanța:

- A. o va respinge pentru că ordonanța președințială, fiind o cerere incidentală, se judecă de instanța competentă pentru cererea principală, potrivit art.123 alin.1 NCPC;
- B. o va admite pentru că art.997 NCPC reglementează competența materială de soluționare a cererii, iar nu competența teritorială, aceasta din urmă urmând a fi determinată potrivit regulilor generale, respectiv art.107 alin.1 NCPC;
- C. o va respinge pentru că art.997 NCPC reglementează atât competența materială de soluționare a cererii, cât și competența teritorială, iar acestea au fost stabilite prin hotărârea de strămutare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Răspuns: B

18 Prin cererea de chemare în judecată introdusă la 10.03.2014, un număr de 10 angajați cheamă în judecată pe angajatorul comun al acestora, solicitând instanței ca prin hotărârea ce va fi pronunțată să fie obligat să le plătească un anumit spor salarial. Cererea a fost respinsă ca nefondată, iar împotriva hotărârii formulează apel doar cinci dintre cei zece reclamanți. În acest caz:

- A. dacă instanța de apel consideră că reclamanții au dreptul la plata sporului respectiv, va admite apelul și va schimba în tot sentința apelată, în sensul că va obliga pârâtul să plătească sporul solicitat tuturor reclamanților;
- B. cei cinci reclamanți care nu au formulat apel principal, pot formula apel incident;
- C. dacă instanța va respinge apelul ca nefondat, va obliga doar pe cei cinci apelanți la plata cheltuielilor de judecată avansate de intimat în faza de judecată a apelului.

Răspuns: C

- 19 Prin hotărârea pronunțată de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului la data de 1 aprilie 2013 s-a constatat încălcarea de către statul român a articolului 6 din Convenție ca urmare a anulării ca netrimbrată a acțiunii în pretenții promovată de către reclamantul A. În esență, instanța europeană a stabilit că dreptul de acces la justiție al reclamantului a fost încălcat, deoarece sancțiunea anulării acțiunii ca netimbrată este disproporționată, aducând atingere susbtanței înseși a acestui drept. Totodată, instanța europeană a apreciat că nu există motive să statueze asupra temeiniciei capătului de cerere privind încălcarea în cauză și a articolului 1 din Primul Protocol Adițional întrucât acest capăt de cerere este direct legat de cel analizat din perspectiva art. 6 din Convenție. Curtea a acordat reclamantei suma de 5000 euro cu titlu de daune morale pentru încălcarea art. 6 din Convenție.
- La data de 13 august 2013, traducerea acestei hotărâri a fost publicată în Monitorul Oficial al României.
- Reclamantul A a introdus la 15 septembrie 2013, în baza art. 509 pct. 10 Cod procedură civilă, o cerere de revizuire a hotărârii judecătorești de anulare ca netimbrată a acțiunii sale în pretenții.

Instanța națională competentă:

- A. respinge cererea de revizuire ca neîntemeiată cu motivarea că reclamantul A a primit de la Curtea Europeană a Drepturilor Omului o sumă suficientă de bani, iar potrivit principiului electa una via non datur recursus ad alteram admiterea unei astfel de cereri ar fi inechitabilă;
- B. respinge cererea de revizuire ca neîntemeiată cu motivarea că redeschiderea acestei proceduri încheiată cu o hotărâre definitivă ar încălca principiul securității raporturilor juridice, astfel cum a și statuat Curtea în cauza Androne c. României, par. 52.
- C. constată admisibilă cererea de revizuire întrucât reparația cea mai potrivită pentru reclamantul A, care nu a avut acces la instanță în procedura anterioară sesizării Curții ar fi, în principiu, redeschiderea acelei proceduri în timp util și cu respectarea cerințelor art. 6 din Convenție.

Răspuns: C

20 Prin Regulamentul X publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene la data de 15 mai 2012 și intrat în vigoare la data de 15 mai 2013 s-au stabilit unele obligații care revin procesatorilor de produse chimice periculoase în materia protecției mediului. Art. y din Regulament prevede obligațiile de îndeplinit până la data de 31 decembrie 2013 iar art. z dispune că neîndeplinirea acestor obligații în termen se sancționează cu suspendarea licenței de funcționare.

La data de 15 februarie 2014, societății române AB, procesator de produse chimice periculoase, i-a fost suspendată licența de funcționare de autoritatea română competentă, care a constatat că societatea nu și-a respectat obligațiile care îi revineau conform art. y din Regulamentul X, fiind aplicabile prevederile art. z din același Regulament.

Societatea AB contestă, la instanța română competentă, suspendarea licenței de funcționare, invocând nevaliditatea articolelor y și z din Regulamentul X.

Instanța, după examinarea motivelor de nevaliditate invocate, consideră că acestea sunt întemeiate și:

- A. cere Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe cu privire la validitatea articolelor y și z din Regulamentul X;
- B. cere Curții de Justiție a Uniunii Europene să se pronunțe cu privire la validitatea articolelor y și z din Regulamentul X;
- C. constată nevaliditatea articolelor y și z din Regulamentul X și anulează măsura suspendării licenței de funcționare a societății AB.

Răspuns: B